

LAHTINE PARTEIKOOSOLEK

Tallinna POLÜTEHNIK

Tallinna Polütehnilise Instituudi parteibüroo, rektoraadi, ELKNO komitee ja ametiühingukomitee häälkandja

Nr. 5. Laupäeval, 2. märtsil 1963 XV aastakäik

Agitaatorid — aktiivsemalt lülituda valimiskampaaniasse

Meie instituudi agitpunkt, mis asub XVII 8-aastase kooli ruumides Ristikü 69, alustas Eesti NSV Ülemnõukogu ja kohalike nõukogude valimiste ettevalmistustööd 1962. a. oktoobris. Agitpunktis korraldati valijatele vestlusi ja loenguid Suure Sotsialistliku Oktoobrirevolutsiooni 45. aastapäeva puhul, konstitutsioonipäevast, rahvusvahelisest olukorrast, rahvusvahelisest kommunistlikust liikumisest.

Linna- ja rajooninõukogu saadikud on korduvalt esinenud valijate ees aruannetega oma tööst. Neil kohtumistel tegid valijad kriitilisi märkusi TSN töö aadressil ja avaldasid soove uue nõukogu koosseisu. Agitpunktis demonstreeriti filme ja korraldati kontserte TPI ja XVII 8-klasilise kooli isetegevuskollektiivide osavõtul.

tide esitamine Eesti NSV Ülemnõukokku ja kohalikesse nõukogudesse ning ülesseatud kandidaatide tutvustamine valijatele. See aga nõuab meie — agitaatorite, agitkollektiivide juhatajate, partei, komsomoli, a/ü organisatsioonide ja aktivistide tööd maksimaalset aktiveerimist, nõudlikkuse tõstmist enda ja valimistega seotud töö vastu. Agitaatoritel on vaja kiiresti lõpetada valijate nimekirjade koostamine ja asuda nende kontrollimisele. Keskkel kohal agitaatorite töös on süstemaatiline selgitustöö valijate kodudes, vestlused valimismäärustikust, saadikukandidaatidest, meie majandusalaste ülesannete ja partei poliitika tutvustamiseks. Agitkollektiivide juhatajatel ja komsomoliaktivistidel tuleb teostada agitaatorite töö üle valijate kodudes ja agitpunktis ranget kontrolli.

Tehkem kõik, et meie instituudi kollektiiv, kuhu kuulub umbes 300 agitaatorit, auga täidaksid selle tähtsa poliitilise ülesande valimiste ettevalmistamiseks maailma kõige demokraatlikumasse riigivõimu organisatsiooni.

O. REKAND
Agitpunkti juhataja

Kriidist, laudadest ja muust, mis on tehtud puust

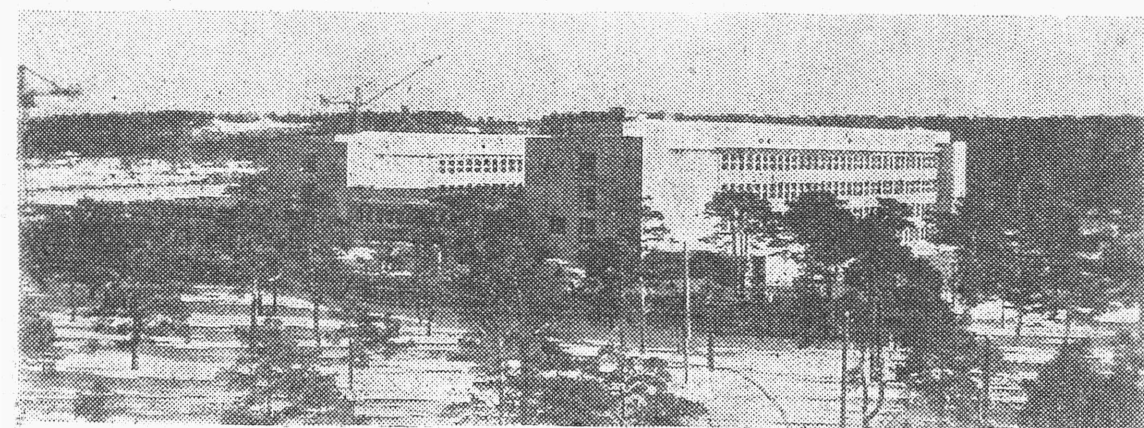
Varem hea kriit oli defitsiit. Praegune kriit väärub viit. Varem olid lauad mustad kui mungariü. Neid taga ei nõua, lauad on nüüd valged ja head. Ainult — kirjaread ja tindivürud ning noakriimud ei sobi neile. Mis see siis olema peab, insenerid tulevased? Kasvatases teie eas ei kõlba ju — kased!

Kirjutad paremale, ei näe vasemad, Kirjutad vasemale, ei näe paremad. Vaikivad aremad, aga ettevõtlikumad õigustatult nurisevad. Kriit ei jää peale, kirjutad kui jää peale. Aga tahvel, kui reegel, ei pruugi olla loengul — peegel. Korstnast kas- või kahmaks, ta matt-mustaks tahmaks! Kahekümnendas, mitte ei harju, on laiguline, valgus ja varjud. Seinal abstraktsionistlik maal, kuigi on — loengusaal. Torgates kriitikakahvliga mujalgi kohtume «tahvliga».

Ei ole ilus kaebada, kuid tudengite silmi vaevata ka ei tohi. Ehk leidub rohi?

ROOTOR

Kas varsti kolime uude majja?

21. veebruaril 1963. a. toimus TPI partei algorganisatsiooni lahtine koosolek, kus oli arutusel instituudi põhiprobleem: «Õppe-kasvatustööd olukorrast ja selle parandamise abinõudest instituudis.» Ettekande tegi õppeprorektor E. Schmidt.

Nagu selgus, on instituudis saavutatud märgatavat edu õppe- ja kasvatustöös. Üliõpilaste õppeedukus päevas osakonnas oli talvisel eksamisesseioonil 80,3%, mis on tervelt 13% võrra kõrgem 1961/62 õ. a. kevadise eksamisesseiooniga võrreldes.

Õppeedukuse tõusule aitas palju kaasa möödunud semestril läbiviidud õppetöö koormuse reguleerimine ja üliõpilaste iseseisva töö osatähtsuse tõstmine.

Kuid terve rea heade tulemuste

kõrval esineb veel õppe- ja kasvatustöös puudusi, seda eriti I kursuse staažiga üliõpilaste hulgas. Kõige madalamaks osutus õppeedukus energetikateaduskonna I kursuse staažiga rühmas — 46,7%. On selge, et see osa kogu instituudis õppimise ajast on kõige raskem, sest materjali hulk, mis tuleb läbi võtta, on suur. Kuid see näitab ilmselt ka vähest tähelepanu, mida on osutatud tööle I kursuse staažiga üliõpilastega ja individuaalse töö korraldamisele õppetöös raskusi kohtavate üliõpilastega.

Lubamatult vähene on olnud ühiskondlike organisatsioonide, sealhulgas ka komsomoliorganisatsioonide abi I kursuse üliõpilastele.

Teaduskondade bürood tavali-

selt piirduvad töös I kursuse üliõpilastega seminariga I kursuse gruppidele ja arvelevõtu kontrolliga. Kuid konkreetne abi gruppidele puudub. Aga vanema kursuse üliõpilased võiksid edasi anda oma kogemusi, kuidas abistada õppetöös mahajäänud rühmakaaslast. Seda mitte ainult võib, vaid peab. Teaduskondade bürood peavad oma edaspidises töös seda arvesse võtma ja edaspidi pöörama rohkem tähelepanu tööle I kursuse üliõpilastega ja üldse õppeedukusele kommunistlike noorte hulgas.

Pärast ettekande järgnenud sõnavõtte võeti vastu otsus, mis seab konkreetseid ülesanded kogu meie instituudi kollektiivi, nii õppejõudude kui ka üliõpilaste ette.

Õhtutundidel

Sirvida albumit on alati huvitav.

Pildid: ... Hilda Kurmet (MK-24)

Vajaka vaimukusest, maitsekusest, operatiivsusest

Kord siin, kord seal näeme üliõpilasi koridorides peatumas. Ja seda mitte ainult jutu vestmiseks. Mõnikord peatatakse ka seinalehtede, fotovitriinide või kuulutuste ees. Vaadakek meiega korra, mida need pakuvad momentil, mil kevadisest semestrast on seljataga kolm nädalat.

Alustagem peahoonest ja keemiamajast. Selgub, et kolmest nädalast on vähe virgumiseks, eriti kui magatakse loorberitel. Möödunud semestri lõpus paistis erksa sisu poolest silma keemia-mäeteaduskonna ja ehitusteaduskonna seinalehed, kuid seekord nägime vaid kahte naela seinas...

«Energeetika» leidsime oma kohalt. Kaks artiklit, üks märksa pikem kui teine. Ilme võrdlemisi näotu. Sisu järgi otsustades (kuupäev puudub) anti number välja sessiooni ajal. Sellega, et anda seinaleht välja eksamite ajal, ei saa hakkama muidugi iga toimetuse. Kuid muus suhtes pole erilist põhjust kiitlemiseks. Ennem vastupidi.

«Mehaanik» astub ajaga sammu. Tema jaoks on alanud uus semester. Ülevaade eksamisesseioonist tõmbab ühtlasi eelmisele semestrile kriipsu alla. Ka talvine vaheaeg jäi seljataha, millest räägivad matkamuljed kaugelelt suusaradadelt. Kolmas, päevateemaline artikkel osutub liiga pikaks ja üldisõnaliseks, tekitab mulje teisest juhtkirjast, pealegi äpardunud juhtkirjast.

Kogu seinalehe ülearu rangest asjalikkusest kipub õhkuma ametlikku tooni.

Jääb üle viimane teaduskondade seinalehtedest — «Bilanss». Rõõmustav erand: juba ripub seinal käesoleva semestri teine number. Esimene kujutas endast sürpriisi fotograafiliselt illustreeritud eriväljaande näol peal-kirjaga «Sõit uude semestrisse». Lõbusalt kulgeb sõit, kus dekaanimist vedurijuht tossutab suitsu, «tähtsad mehed» tunguvad tendris, kupeeritud vagunisse valitud seltskond «tupeeritud», kus talvine nähe, et restoranvagnis sõitjaid on vähe, kus sõites magamisvagnis näed, et sedasi stipist sa ilma jääd. Pole viga! Rõõmus algus võib tööleegi hoogu liisada.

Teine number sisaldab päris seinalehelikult lühikest juhtkirja. Illustratsioonidena näeme jooniseid talverõõmudest teaduskonna suusapäevalt. Peaaegu kogu tekstiline osa käsitleb vaid ühte küsimust — annab ülevaate teaduskonna parteikoosolekust. Vajalik, sisukas kirjutis, puudutab iga üliõpilast eluliselt huvitavaid küsimusi. Kuid oleks see antud halli pika «lohena», poleks mõni vaevaks võtnud üldse lugema hakatagi. Toimetuse pakkus materjali teisiti, ja just nii, nagu seinaleht peabki pakkuma. Iga fragment vormistati eraldi lehekesel ja nii elevalt, et lihtsalt ei lase lugemata mööda minna. See on kurss, mida tuleks hoida.

Aga väiklehed? Energeetikute «Lühis» särtsub asjata keset haigutavat tühjust. «Prügi» eksponeerib «päasetrõngaid», mis ei anna diplomit — üliõpilaste A. Elbrechti (MP-77) ja M. Mägi (MA-76) spikreid. Õigesti teeb, kuid ehk pakub uus semester juba muudki ainet, mis lubaks selle «prügi» ära prügikasti heita. «Kaktust» tuntakse oma pideva hea löögivormi poolest. Praegune Nr. 8 ei kujuta endast küll tipp-saavutust, ent on ikkagi võrdlemisi aja- ja asjakohane. Soovime edu edasiseks!

Lõpptulemusena kogunes kahjaks siiski liiga vähe seda, mis jäi oma maitsekuse, vaimukuse või operatiivsuse poolest sõela peale. Üldiselt tekitab meie instituudi seinalehekultuuri tase tõsist muret.

Reeglina ei peeta kinni kõige elementaarsematest vorminõuetest. Ainsaks (!) seinaleheks, millelt võisime teada saada toimetajate nimed, osutus «Mehaanik». Lihtsalt lubamatu fakt. Asjata otsisime ka seinalehtede numbreid (peale «Kaktuse») ja väljaandmise kuupäevi.

Ärgem mingem vaikes mööda ka spetsialiseeritud väljaannetest, mille kohta ei saa otsake õelda, kas nad on seinafoto- või kuulutuselehed, nagu «ÜTÜ», «Orientir», «Sanitaarsalk» jne. «ÜTÜ» vormistamise maitsekuse puhul võib vaid pead vangutada: «ai-ai-ai!» Lausa boheemlaslik korras, mis ei tohiks kuidagi kokku sobida noore teadlase olemusega. «Sanitaarsalk» eksponeerib pildimaterjali kõrval ka veel õppuste väiklehte datumiga 26. 10. 62. a. Tekib küsimus: kui kaua ajas üks väikleht võib säilitada ajaloolise vaatamisväärsuse aupaiste, pealegi kui tema kunstilise kujunduse tase pole just vaieldamatu? «Orientir» hiilgab kõige kaas-aegsena aluse poolest kogu peahoonese. Semestri algul leidis alus kasutamist vaid kuulutustahvli-na (tõsi, laitmatu vormis), vahepeal nukrutuses hoopis tühjana, siis pandi välja küllaltki huvitav fotokorrespondents Sverdlovskist!

Kui rääkida üldse alustest, peab mainima, et enamuse teaduskondade seinalehti (ainult keemia-mäeteaduskonnale tõi näärivana uue aluse) jätab mulje, nagu püüaksid nende alused võistelda hoonete endi vanusega. Ühtlasi pole nende pind täies proportsioonis kollektiivi suurussega. Keemia-mäeteaduskonna seinalehe uuele alusele peaks kindlasti leiduma sobiv nurgake ka uutes ruumides.

Koridorides näeme veel fotolehti, nagu näiteks «TPI Meeskoor», mille andis välja «Fotolehe Kokkuseadmise ja Ülespanemise Peakollektiiv» koosseisus... Vabandust, viimane sõna lipsas harjumuslikult kirja meie süü läbi. Tegelikult eelistas seegi kolleegium esineda incognito, ehkki tegu poleks meestele häbi teinud.

«Veealune» tituleerib toimetajatekogu allveesektsiooni. Sisu — päris huvitav. Kujunduses näeme kaas-aegsuse elemente, kuid tervikuna ei mõju lahendus siiski eriti kaas-aegselt. Ja kas uuendamisega peab ära ootama järgmise suveni?

Kõiki fotoväljapanekuid ei saa siiski mahutada fotolehe nimetuse alla. See nimetus eeldab väljaande perioodilisust. Ülejäänud peaksid kandma ennem fotovitriini nime (viimaste hulka võib muide langeda ka meeskoori oma). Nii peahoones kui mehaanika- ja energetikateaduskonna majas näeme kummaski paari alalist fotovitriini. Kuid miks TPI-s põlatakse klaasi? Erandid: keeleteadlaste nägus vitriin, mõned näitlike vahendite vitriinid. Klaasita vitriinide puhul jääb tublisti vajaka üldilme korrektsusest. Isegi praeguste hoonete ajutise kasutamise perspektiiv õppekorpusena ei õigusta senist ükskõiksust ja isevoolu sisekujunduses. Neis koridorides formeerub veel mõnedegi tulevaste inseneride esteetiline maitse. Seda ei tohi unustada.

V. KOSLOV

Mul oli võimalus võtta osa Tallinna Polütehnilise Instituudi komsomoli-algorganisaatsiooni tööst ligi kümne aasta vältel — aastatel 1951 kuni 1960. Tuli teha tutvust paljude tööõhikudega — olin komsomoligrupi sekretäriks, komitee liikmeks organisatsioonilise ja poliitmassilise töö alal,

ti hinnata individuaalse poliitilise kasvatustöö osatähtsust üliõpilaste hulgas. Korraldasime peamiselt loenguid, vestlusi, kohtumiseõhtuid jne., niibelda — tegime tööd massidega. Tulemuseks oli aga see, et komsomoligruppide sisene tegevus jäi tahaplaanile, nad passiivsusid, ootasid ainult

ja Isetegevusklubi juhatajad. Nüüd oli juba palju kergem tööd koordineerida ja juhtida, sest küsimusi sai vahetult lahendada komitees endas.

Vastutusrikkaks ja ulatuslikuks ürituseks instituudi komsomoliorganisatsioonile oli osavõtt viljakoristustöödest uudis-

MEENUTADES MÖÖDUNUT

sekretäri asetäitjaks ja kolm aastat ka komitee sekretäriks. Küsimusi, millega selle aja vältel tuli tegelda, oli väga palju. Vastavalt «Tallinna Polütehniku» toimetuse ettepanekule püüan neist meelde tuletada selliseid, mille lahendamisel sai rohkem vaeva nähtud.

Suursündmusena on mulle kõigepealt meelde jäänud ELKNU TPI algorganisaatsiooni I konverents 1952. aastal. Millise innuga me seda ette valmistasime! Kogemused küll puudusid, kuid nii konverentsielseks koosolekud õpperühmade, kursustel ja teaduskondades, samuti konverents ise, õnnestusid kõigiti hästi. Sel ajal oli kombeks korraldada teaduskondade komsomolikoosolekuid pühapäevadel, sest tööpäevadel ei jätkunud suure õppetöökoormuse tõttu (keskmiselt 7—8 tundi loenguid ja harjutusi iga tööpäeva kohta nädalaks), selleks lihtsalt aega. Koosolekut algasid tavaliselt kella 10—11 paiku ja lõppesid harva enne kella 17—18. Palju oli neid küsimusi, kus komsomoliorganisatsioon tahtis öelda oma sõna. Mäletan, et koosolekud olid kriitikarohked. Ei antud siin armu ei üliõpilastele ega õppejõududele. Kui töös oli olnud puudusi (ja millises töös neid ei esine) said sarjata nii, et peale koosolekut koju minnes oli tunne, nagu tuleksid tugeva leiliga saunast.

Pidevalt oli tulipunktis õppetöö. Sel ajal valitses veel kord, et eksameid võis lugematuid kordi uuesti sooritada. Leiduski siis ka mitmeid üliõpilasi, kes vaatasid läbikukkumistele kui tühisele asjale: «Äh, täna läks halvasti, eks proovime mõne päeva pärast jälle!» Organiseerisime komsomoliorganisatsiooni võitlusesse selliste tegelaste vastu. Andsime nad komsomoligruppide valve alla, püüdsime sundida neid kontrollitöödeks, arvestusteks ja eksamiteks valmistuma koos tugevamate ja tõsisemate rühmakaaslastega, «tõstisime nad kilbile» komsomoli välklehtedes jne.

Omajagu «sõda» oli meil dekaanaatide ja direktiooniga. Oli nagu kujunenud tavaks, et üliõpilaseks vastuvõtu küsimusi, üliõpilaste kiitmist ja karistamist ning isegi instituudist väljaheitmist otsustati ilma komsomoliorganisatsioonita. Mõne aastaga jõudisime nii kaugele, et neis asjus ütles oma kindla sõna komsomol. Tuli ette juhuseid, kus dekaan või direktor oli valmis mõnele paid nagu tegevale tegelasele andestama, kuid komsomolite komitee vastuseisu tõttu sai süüdlane teenitud karistuse, vahel tuli aga dekaani ja direktorit veenda ka vastupidises.

Kaua aega ei osanud me õiges-

sed, mida korraldab ja käsib teaduskonna komsomolibüroo või instituudi komitee. Kommunistlike noorte read kasvasid instituudis väga halvasti. Mäletan, et 1956/57. aruandeaastal astus ÜLKNÜ-sse ainult 5 üliõpilast. Selline olukord oli tõsiseks signaaliks, et oleme faktiliselt irduvad mittekommunistlikest noortest. Otsustasime muuta taktikat. Peale endiste kohustuste hakkasime komsomoligruppide sekretäridelt, teaduskondade büroode liikmetelt ja komitee liikmetelt nõudma, et igaüks neist hakkaks noortega vestlema individuaalselt, selgitama nende maailmavaatelist, kuid ka majanduslikke ning muid kitsaskohti ja abistama nendest ülesaamisel. Tulemuseks oli, et komsomolitööle hakkas kaasa lööma hulgaliselt mitte-kommunistlike noori, 1957/58. aruandeaastal astus ÜLKNÜ-sse üle seitsmekümne üliõpilase.

Mitmeid aastaid ei laabunud meil korralikult koostöö Üliõpilaste Teadusliku Ühingu, Spordiklubi ja Isetegevusklubi. Küll proovisime siin üht, küll teist vormi, kuid komsomoli mõju kippus neis organisatsioonides ikka nõrgaks jääma. 1957. aastal tulime aga otsusele, et on vajalik koondada kõigi üliõpilaseorganisatsioonide juhtkond ühte organisatsiooni — komsomolite komiteesse. Tegime siis enne järjekordset konverentsi delegaatide hulgas vastavat selgitustööd ja konverents valiski ELKNU TPI Komitee koosseisu TPI ÜTÜ Nõukogu esimehe, samuti ka Spordiklubi

maadel. Alustasime sellega, ja üldse suvekuudel ühiskondlikult kasulikust tööst osavõtu traditsiooniga, 1956. aastal, mil Kazahstani sõitis veidi üle 100 üliõpilase, Instituudi löökbrigaad töötas tubliit ja uudismaalased jäid temaga väga rahule. 1957. aastal töötas uudismaal juba 450 üliõpilast. Viimast korda viibisid meie üliõpilased uudismaadel 1958. aastal. Kui meie abi seal enam ei vajatud, suundusid järgnevatel aastatel TPI brigadid üleliidulistele komsomoli löökühitustele — Balti Soojus-elektrijaama ja «Punasesse Kundasse».

Aeg on läinud edasi. Uute aastatega on instituudi komsomoliorganisatsiooni ette kerkinud uued ülesanded. Praegu nõuab elu, et komsomoliorganisatsioon aitaks kogu jõuga kaasa kooli ja elu sidemete tugevdamise seaduse elluviimisele.

Omaltpoolt tahaksin lõpuks soovitada: ärgem unustagem kunagi, et meie töö on edukas ainult siis, kui suudame organisatsiooni tegevusse kaasa tõmmata massiliselt üliõpilasi. Kollektiiv koosneb üksikisikutest ja on seda tugevam, seda teovõimelisem, seda seltsimehelikum, mida paremini tunneme iga kollektiivi liiget, mida paremini me oskame teda rakendada, mida paremini me temaga töötame.

E. KESKÜLA

Eesti NSV Ministrite Nõukogu Riikliku Kõrgema ja Keskerihariduse Komitee peainspektor

Juba kevadiselt soe päike ja Keila suusamaraton meelitasid eelmisel pühapäeval Nõmmele suure hulga rahvast. Pildil: Esiplaanil rühm esimese kursuse tütarlapsi tuli ergutama oma sõpru — suusamaratonist osavõtjaid.

Tore suusapäev

Mehaanikateaduskond korraldas 19. veebruaril Nelijärvel suusapäeva. Suusapäevast osavõtjate arv oli suur. Meelitasid ju kõiki Nelijärve lumised metsad ja mäed.

Enamus üliõpilasi saabus kohale juba 18. veebruaril. Algas ettevalmistus võistlusteks, mis pidid toimuma järgmisel päeval. Rajamehed asusid radasid ajama, võistlejad suuski proovima. Suusapäeva hommikul üllatas meid aga pakasetaat, kes oli temperatuuri alla surunud kuni —28 kraadini. Kuid see ei kohu-

tanud võistlejaid. Võistlustest võttis osa 35 üliõpilast.

Start oli 13.45. Kuigi kraadiklaas näitas alla nulli 20 kraadi tuli mõnelgi võistlejal higistada, et saavutada häid tagajärgi. Mehed läbisid 7700 m. Paremad neist olid Udo Thomas (MM-62, aeg 34.25), J. Oruste (MM-61) ja E. Kuld (MM-62). Tütarlaste raja pikkuseks oli 2400 m. Esimeseks tuli Maie Murumets (aeg 15.09), teiseks Heli Normet.

Kokkuvõttes jädi toreda suusapäevaga rahule.

J. VAHTER (MM-62)

Peeter Tobberi fotoetüüd

KÜLALISED GRUUSIAST

Alpinismist TPI-s

See oli möödunud suvel Odesas, üleliidulistel võistlustel, kus TPI korvpallurid esmakordselt kohtusid Gruusia Riikliku Ülikooli korvpalluritega. Tulise ja tasavägise mängu võitsid tookord meie korvpallurid. Meie meeskond pääses finaalturniirile, mis toimus Tbilisis. Nii süvenesid veelgi sõprusdemed Gruusia ja meie üliõpilaste vahel.

Nüüd kohtuti taas Tallinnas. TPI korvpallinaiskond kaotas tugevakoosseisulisele Gruusia Riikliku Ülikooli naiskonnale 40:54 (15:23), mehed aga revanšeerisid tütarlaste kaotust võites 56:42 (30:12). Nii jäi matškohtumise tagajärjeks sõbralik viik.

J. DUDKIN van.-õpetaja

Kas Sa tead, et meie toimetus asub keemia-mäeteaduskonna dekaanadis?

Laulud vahelduvad tantsudega, vaatajatele ei anta mahti aplodeerimiseks — tempo, tempo. Samal ajal mõlgutab igaüks oma mõtteid, küll erinevaid, kuid samal ajal siiski ka ühiseid, silmad otsivad kuue tuhande pealtvaataja hulgast tuttavaid. Seal nad istuvadki: kosmosekangelased, partei ja valitsuse juhtivad tegelased, suure rühmana kuuba noored. Ja kui solist laulab laulu Kuubast ning tantsijad-lauljad referääni kaasa laulavad, tõusevad noored kuubalased püsti. Alles nüüd näeme, kui palju neid on!

(Järgneb)

Esimesteks pioneerideks sellel toredal ja meil nii väheharrastataval spordialal olid Hillar Kaal (alustas 1956. a.) ja Heino Paltser (alustas 1958. a.), kes juba instituudis tõusid vabariigi paremiku hulka. 1960. a. võitsid nad osa Eesti NSV XX aastapäevale pühendatud «Pik Estonia» vallutamiseks.

1961. a. saavutas meie võistkond Balti vabariikide kõrgemate koolide esivõistlustel kaljuronimises Oliukalusis (Läti NSV) II koha TRÜ järel. See on nime-tamisväärtne saavutus.

Ja see on ka kõik, millele me võime uhked olla. Miks?

Alpinism on meie vabariigis noor ala. Puuduvad ka head võimalused selle ala viljelemiseks. Alpinismiseksioon loodi meil möödunud aastal. Osavõtjaid oli 12. Üliõpilased, kes tõesti meie suures peres ei leidu neid rohkem, keda tõmbavad mäed, kaunid oma kuninglikus majesteetlikkuses, salapärasuses?

Tõsi, meie sektsioon on noor, võitleb alles oma kasvuraskustes, kogemused puuduvad. Kuid pange käed külge, laske end võluda sellest mitmekülgsest ja toredast spordialast, võimalusest tungida sinna, kus on põlised peremeesteks jää, lumi ja päike, mägiotkaste kodupaikadesse!

Mai algul toimuvad järjekordsed Balti vabariikide kõrgemate koolide esivõistlused kaljuronimises. Meie väljavaated pole eriti hiilgavad. TRÜ-s ja mujal areneb alpinism hiigelsammudega. Hakkame ka meie sellega innukalt tegelema et võiksime naaberriide väärikat konkurentsi pakkuda!

Sõbrad, astuge meie sektsiooni liikmeks! Treeningute kava jälgige fotolehelt!

JAAN SAAR (AS-62) Alpisektsiooni esimees

Toimetaja V. KOSLOV

Орган партбюро, ректората, комитетта ЛКСМЭ и профкома Tallinnского политехнического института «Таллинский политехник», город Таллин.

(järg)

Ootamatult olime muutunud populaarseks, eelkõige müüdi lüürilise põhjamaa tantsu tõttu, kuid vähem tähtis polnud ka Uno Naissoo saatemuusika, mis esitatuna Moskva Riikliku Filmi-stuudiote Sümfooniaorkestri poolt, tõi Kongresside Palee lavale osakese Soome lahe kaldapealsest koos lainete laskumise ja mängleva tuulehooga. Kuid mitte ainult lavale: see rändas paljude kontserdist osavõtjate südames hulga kaugemale, nii nagu meiegi tõime midagi kaasa päikesepaistelisest Moldaaviast, grüisist Gruusiast.

Rohkem ükskõik missugustest sõnadest rääkis kodune meloodia kaugete sõprade huulilt. Sõbralik õlahoop koos sõnadega «ах, ох, ох» aitas veelgi kinnitada mõtet: missugune määratu jõud on kunstil sõprussidemete tugevdamisel!

Et kaks nädalat ei kujuneks ainult oma rahva tantsukunsti demonstratsiooniks, vaid ka õppereisiks: siis võis varsti näha pilti, kus eesti tantsu õppisid moldaavilased ning turkmeel-

ni tantsu eestlased ning vastupidi. Vaadata, meeles pidada ja õppida oli väga palju, isegi nii palju, et kõike korraga teha oli võimatu.

Nii möödusid proovid. Saabus 6. novembri õhtu. Kremli poole suundus jällegi autobusside rivi. Kongresside Palee esine väljak ei olnud tühi nagu tavaliselt. Seekord seisid siin sajad süsimustad «Tšaikad», «Volgad», mitmesugused välismaised automargid, palee ise sätas tulede. Teistsugune oli

ka esinejate meeleolu, täis ootusärevust. Kui Oktoobrirevolutsiooni 45. aastapäevale pühendatud koosviibimise esimehe, ametlik osa oli lõppenud, algas lava taga tihe liikumine. Esinejad, keda oli ühtekokku «ainult» ligi kaks tuhat, leidisid mõne minutiga oma kohad ja kontsert võis alata...

...Laval elustuvad pildid minevikust: madrused, soldatid, töölisel riindavad hiigelekraanile projekteeritud Talvepa-

leed... revolutsiooni võit... Lenin... nõukogude rahvas rajab sotsialismi... rasked isamaasõja aastad... kaasaeg — kogu seda kolossaalset lavastust märgiti kavalehel vaid kahe sõnaga: «Kuulsuse tee».

Ekraanil kustub viimane pilt, aga samas tõuseb õhku eesriie ning pealtvaatajaid teravitavad sajad käed, säravad näod, rahvarõivaste kirevus loob mulje tohutust, pidevalt oma värve muutvast lillepeenrast.